

Віктор Ідзьо

*Зоряні
сонети*

Поезії

Львів
“Сполом”
2010

ББК 82.4 УКР 7

I 29

Перша поетична збірка історика – академіка Віктора Ідзя написана автором ще у 1986-1988 роках для власного поетичного задоволення.

Тоді автор, дипломований історик, що закінчив навчання під науковим керівництвом доктора історичних наук, професора Володимира Грабовецького, як майбутній дослідник української історії, не мав наміру її видавати, оскільки поетом себе не вважав.

Рукопис з поетичними творами як цикл романтичних філософських віршів Віктором Ідзьом нещодавно віднайдений у власному архіві.

Укладена збірка приурочена 30-літтю науково-педагогічної діяльності автора (1979-2009 рр.) та 50-річчю з дня народження (1960-2010 рр.).

У поетичній збірці відображено світобачення молодого історика, який написав вірші в епоху тоталітарної доби, в якій він жив і намагався творити українську філософську поезію.

ISBN 978-966-665-347-8

© Ідзьо В.С., 2010
© “СПОЛОМ”, 2010

Зоряна сонета

Вже вечір, тишина,
безхмарне небо зорі вкрили.
З-за обрію щасливий місяць виплива
неначе парубок красивий.

А зірочки, дівчатка чепурненькі,
одягнуті у золоте вбрання,
щільним кільцем ясного обступили,
дарують йому усмішки здаля.

А він іде широкою ходою,
осяюючи Всесвіт навкруги,
полярна зірка золото-косою
в дорогу дальнюю його веде.

Та враз він зупинивсь, поглянув
вправо, вліво,
всю землю своїм сяйвом освітив,
йому із неба добре видно,
що діється на матінці Землі...

У тихім гаю я його побачив,
весь у зорях він небом мандрував,
і теплим своїм променем ласкавим,
він мою душу й серце зчарував.

Ніч на космодромі

Вже ніч, все спить на космодромі.
По стартовім майдані віхола пройшла.
Лапятий сніг злітає із безодні.
І тиша, така мрійлива тишина...

У небі місяць посвічує ріжками.
Великий віз подався навмання.
І теплі промені ласкаві
освічують весь профіль корабля.

А він не спить, він в сні легкі не вірить,
він знову рветься зорям навмання,
він вірить у галактики новії
у передранні старотового дня.

І знову

І знову ми в політ небесний вирушаєм.
І знову космодром вирує і гуде.
І знову у галактику нас зорі проводжають.
І знову не в останнє обрій пропадає.

І знову в корабель “Надію” ми сідаєм.
І знову чуєм голос – щасливої путі!
І знову успіху в польоті нам бажають
всі чесні люди матінки-Землі.

В безкрайній простір

В безкрайній простір мрії мої
сьогодні споглядають без кінця.
Небачені планети манять око –
стою в світанку завтрашнього дня.

Уже лаштують кораблі на космодромі,
нові скафандри тіло облягли.
Летіти час, летіти у безодні,
осмислювати новії світи...

Нічна сонета

Чи бачили ви зорі уночі?
Такі шалені надземні світила,
яких сама природа породила,
щоби сяяли із небес вони...
Чи бачили ви зорі уночі?

Чи бачили ви місяць уночі?
Ішов він обрієм весь в зорях величавий,
майнув безкраїм небом у мовчанні,
весь сповнений надій і сподівання...
Чи бачили ви місяць уночі?

Чи бачили ви небо уночі?
Таке безхмарне, чорне, неосяжне,
лежить неначе уві сні,
чекаючи все промені ясні...
Чи бачили ви небо уночі?

Не бачили ви зорі уночі,
і місяця ви теж не споглядали,
закрило небо очі вам у сні,
і зоряну дорогу ви проспали.
Не бачили ви зорі уночі!

Ми йдемо по грані зоряного неба

Ми йдемо по грані зоряного неба,
і місяць нам дорогу осява,
нові планети вічної системи
споглядаємо в ілюмінатор корабля.

Ми віримо в далекії планети,
в підкорені галактики нові,
нові світи, цивілізації новії
вже мерехтять нам в мареві й імлі.

Ми віримо, що, крім землян,
є ще істоти
в широкому позарорянім краю.
В далеку путь в космічній висоті
ведемо експедицію нову...

Нові світи та зоряні системи,
безмежний шлях дорогою планет,
які долають крок за кроком астро-вчені,
проторюючи зоряні шляхи...

Невпізнаність, невивченість гартує,
нові планети манять іздала,
нові ідеї у думках вирують
і нас ведуть в небесне пізнання...

Думка планети

Розум – критерій пізнання...
Він сила наша й наша слабкість,
він – відчуття й передчуття,
він – наше горе й наша радість.

Він щастя і нещастя нам несе...
Дає він всім підступність і довір'я,
він розмовляє і мовчить,
він взлети всім дарує і падіння.

Він наш керманіч усюди і в усім...
Він вірить й в той же час не вірить,
він радить і відраджує усе.
Розум – критерій пізнання
майбутнього століття...

В полоні зоряного сну

Себе драгую знову й знову я,
все марно всі розтрачую я сили,
енергію – потужність розуму й добра,
снагу, що накопичується в жилах.

І пульс працює долі навмання,
в тривозі серце моє завмирає,
четвертий місяць я в полоні
зоряного сну,
не знаю, далі що мене чекає...

I.XII.86 р.

Будівники долі

Своєї долі ми будівники,
в тяжку годину й в радощах великих
жене людський порив
до ранньої звізди,
торує шлях у космос всеглибинний.

Не бачимо в п'ятьмі ні зір, ні неба,
ні хмар, що пропливають у імлі.
Наш шлях, що вгору нас веде
до неба,
записаний в скрижалі золотій.

Її як самоціль з собою взяли,
без неї не здійснити наших мрій,
які ми так плекали й воскресали
для розвитку майбутніх поколінь...

І знову я один

І знову я один у полі воїн,
всі зрадили мене і відійшли,
їм власний спокій радісний, солодкий...
Нащо вірити в поступ поколінь.

І знову я один у мрії цій бездонній,
все впевненіше вірю долі навмання,
в новий політ стартую у безодню
на кораблі під назвою Земля.

В польоті 21-го століття,
я бачу нову хвилю потрясінь,
пощезнуть всі страждання й лихоліття,
народи проторують шлях до зір.

І в клетоті бурхливих еволюцій
вся Україна знову розквіта.
У зоряну добу, щасливу, нову,
летить на вільних крилах і вона...

Чому?

Чому це пісня наша завмирає.
Чому це дума наша відійшла.
Чому уста вже не шепочуть “мама”,
хоча на світі в нас вона одна...

Чому у вирій мрії відлітають.
Чому не видно сонця серед білодня.
Чому нас тільки хмарами лякають,
імлюю затуляють очі від життя...

Чому ми тільки мрії сповідаєм.
Чому не знаємо сьогоднішнього дня.
Чому до світла двері зачиняєм.
Чому розглядуємо промені здаля.

Тому, що в 21-му столітті
в Україні є ще сто і тисячі “чому”.
Минуть всі марення лихії,
і в 22-му згуртуєм Україну молоду...

01.03.88 р.

Літай, орле

Літай, орле, над горами,
над Україною літай,
про долю славного народу
ти, орле мій, розповідай.

Все розкажи, що чув і бачив,
що розповіли прадіди,
як хліб ростили й воювали
за рідну земельку вони.

Повіч мій орле, як з двобою
вставала матінка земля,
як закликала всіх до зброї
наша країна молода.

Все розкажи, хай знають люди,
хай чують відгомін віків,
най удихнуть на повні груди
наші надії, мрії й сни...

Вони запанували всюди
на омолодженій землі,
скоріш же, орле, в сині гори,
звідтіть нам щастя принеси...

На небі

На небі катма зір,
усіяних усюди,
немов ті пелюстки
чар-квітів розійшлись...

На небі лиш один
їх всіх голубить
жовтоволосий місяць –
парубок ясний...

29.12.87 р.

Ще три дні

Ще три дні, і доленька моя
засвітиться, або погасне марно.
Вже мабуть скоро не почую я
ласкавих слів своєї мами.

Загину в позазорянїм краю,
не вспівши зір далеких осягнути,
і не засвічу з дальніх зірок маяків,
дорогу до яких не зможу подолати...

Все станеться у ці короткі дні,
у зміні гравітації надія,
якщо по полюсах вона пройде,
то виведе корабель наш із прірви...

Напруження велике в всіх у нас,
а час летить до долі, як і треба...
В останню мить нас вивів із пїтьми
яскравий промінь праведного неба.

Зірки пливли

Зірки пливли, мов марева у небі,
летіли понад травами в zenіт,
неначе вічні вісники надії
прозріння віщого і сновидінь.

Вони мов іскри у вічному безмежжі
з цілющих трав сплітали нам вінки,
і їх несли у вічне сновидіння,
у інші, ще не пізнані світи...

Та враз пощезли привиди яскраві,
і в синє небо відійшли,
і теплі ранні промені яскраві
зализували роси у траві...

18.III.88 р.

Пережитте

Пережите мов камінь, холодне, важке,
що калічило тіло і душу,
у напрузі тримало створіння моє,
все кидаючи ясність в калюжу.

Пережите я згадую кожного дня,
що скрізь сон я все правду шукаю...
Та прокинувшись з сну,
сколихнувши мару,
я іду й пепережите минаю...

На віно сонячного дня

Світало, зорі пощезали,
пірнули у безодню, наче у імлу,
безмежне небо в просвітлінні встало,
сховало свої хмари у нічну пітьму.

Вже місяць заховався із рогами –
великий віз скотився в небуття,
і теплі промені ласкаві
сягнули віна сонячного дня...

На душі...

Мені так моторошно, сумно на душі,
немов скінчилось все й спинилось,
завмерло небо, сонце, мрії й сни,
імлюю чорною життя моє покрилось...

Усе це бачу не у сні, а наяву,
і мрії сонячні у вирій відлітають,
завмерли в просторі надії й сни,
і виходу з безодні вже немає...

І я бреду імлюю навмання,
шукаючи все броду-переброду,
в злочасні дні все більше вірю я,
у світлий шлях під новою зорею...

Все потім

Все потім – сьогодні лиш політ
у нас мета.
Все позаду – гудять на космодромі
турбіни корабля.

До злету п'ять хвилин – і час завмер,
закам'янів ураз.
Умить пройшло по космодрому
гучне – “Увага! Старт!”

Віщі зорі

О зорі віщі, чом ви мовчите,
чому печете душу мов жаркі каміння,
невже ніколи не розкажете нам ви
про дальній світи і ясній сузір'я.

Невже далекий і холодний блиск
не осягне людські пізнання,
далекії планети і світи
залишаться метою сподівання...

Невже не прийде час і зорі
                        не розкриють,
великий блиск далеких наших мрій,
невже зірки й далекії сузір'я,
не вкажуть шлях майбутніх
                        поколінь...

22.III.88 р.

Осінь проплива

По синім небі хмарка проплила,
неначе човник по морю пролинув.
По синім небі вже несе вона
тумани, мряку і дощі щоденні.

По синім небі осінь розходжа,
з дощами вона часто розмовляє.
Стряхає хмари, й сонце закрива
імлою й грудю туманів.

Вона уже володарка там й тут,
настала їй пора господарювати.
По синім небі чорні хмари розсила,
осінні громи з частими дощами.

22.III.88 р.

Серце любові

Серце – воно вічне як світ,
як простір й повітря бездонне,
і б'ється воно й вічним сяйвом горить,
в планетах, що манять нам очі.

Стук серця нам завше вимірював час,
по ньому ми лік починали,
за щастям і долею кликали нас
щоденні серця удари.

Серце – воно м'яке і тверде
в планеті і в кожній людині.
Воно неосяжне і вічно нове
у нашій планетній системі.

Із ним ми рушали в далекі світи,
стук серця відлуння ми чули.
В далекі світи ми впевнено йшли,
по пульсу дорогу здобули.

І серце було в нас холодне й жарке,
як літо й зима у природі.
Всі радості, щастя з собою несли
у кожного серця ударі.

І враз ми усі серця піднесли –
світила й мірила любові.
Нехай же для інших засяють вони
в здобутку планети нової.

Звідки він?

Звідки він – кого я споглядаю.
Коли? Чому? І звідки прилетів.
Звідки він – в думках я все гадаю, –
весь в полум'ї небесний тихохід.

Звідки він – ніхто його не бачив,
ніхто не йме – що бачив його я.
Звідкіль він раптом появився
і вмить до зірок знову полетів.

У подумках з душею

Сьогодні я у подумках з душею
омріявав далекії світи,
повірив, що новії покоління
дійдуть туди, де ми ще не були.

Жалкую, що сучасні покоління
не дочекаються прийдешньої звізди?
Невже на наші космодроми
нова технічна ера не прийде.

Невже нова доба у зорельоті
не приведе мене до нової звізди?
І не побачу я далекі, ясні зорі
й далекі позазоряні світи?

Невже

Невже кохання, радість й воля
вимірюватись більше не будуть?
Людські серця планету чуйну
нічим уже не сколихнуть.

Ця зоряна війна, жахлива тітка,
вкорочує усім життя і дні.
Невже вона розгорне чорні крила
у переддень космічної доби?..

Скажіть

Скажіть, люди добрїї, мені.
Навіщо зорі світять уночі?
Хто їх творив, леліяв і пестив,
в сузір'я крихіток блискучих
враз зложив?

Хто чудодій цей зоряний, ясний?
Невже це місяць, красень молодий?
Пірнає в хмари, то враз вирина,
зірок в сузір'я знову він збира.

Невже це він, пестун крихіток зірочок,
збирає їх у чудо-кулачок?
Іде по небу наче чародій,
і розсипає віщих на поділ.

Та все ж скажіте, люди, ви мені,
чому так ясно сяють зорі уночі?
Безмовно викликає їх в танок,
на темне небо золотий ріжок.

23.III.88 р.

Із неба до сонця

Я весь у гучнім водограї
із неба до сонця лечу,
вливаючись у промені ясні,
що враз стоголосо ідуть.

Кричу я йому ненавмисно,
аж з неба відлуння іде,
даруй же чарівне намисто
ти матінці нашій Землі.

23.III.88 р.

Гармонія природи

Гармонія природи віща і свята
в усіх краях, країнах і планетах,
мов рік великих вічна течія,
що рухає всі зоряні системи...

В гармонії усе бере перед,
незмінна в ній не може бути людина,
її стрімкі ідеї в майбуття
породжують нові гармонії невпинні.

Гармонія природи – це зусилля
поколінь,
ввійти і вийти з неї неможливо.
І в нас тепер обов'язок святий:
оберігати її яко дитину...

7. IV. 88 р.

Ще вчора

Ще вчора бачив зорі я далекі,
здавалося, ось-ось їх дістаю,
в нові галактики й нові планети
миттєво у надії увійду.

Все бачене здавалось наче в сяйві,
в сузір'ях позазоряних планет,
які відомі вже сьогодні людям,
й будуть відкриті для наступних
поколінь.

Чи так, чи ні – я в думках все гадаю,
чи збудеться ця мрія за життя?
Своїх ровесників у мріях
наставляю
вивчати позазоряне буття...

11. IV. 88 р.

Ще вчора бачив зорі я далекі

Ще вчора бачив зорі я далекі
у прилад, що у нас на кораблі,
вони, зазвичай, манять очі
у мріях і навіть у ві сні.

Ракета мчить у дальнюю безодню,
в дакекі позазоряні краї,
які невідомі і манять око,
як відблиски далекої зорі.

Ще вчора бачив зорі ясні, довгі,
а нині корабель наш у пільмі
долає шлях, що в нас теринистий,
довгий,
для вивчення незнаної зорі...

11. IV. 88 р.

У синьому небі

У синьому небі я висіяв зір,
у синьому небі я виплекав мрію,
я виплекав мрію із зір золотих,
що ясно так світять в надію.

У синьому небі я висіяв сни,
про місяць, що обрієм ходить,
про хмари великі та вічну блакить,
що мчить у небеснім просторі.

У синому небі безмежжя і даль,
що манить своїм небосхилом,
з-за обрію вийде космічний корабль
на синьому небі просторім.

У синьому небі усе наяву:
і зорі, і місяць, і хмари.
У синьому небі я долю знайду
в появі зорі молодії...

В бездум'ї пробудження

В бездум'ї нашім линуло життя,
неначе в мороці, у жалобі великій,
буття спізнилося у майбуття
полинати у голосі столикім.

Усе, здавалося, неначе спить
бездумний люд у сутінках зимових.
Та враз він стрепенувся, пробудивсь,
у подиху весни ранковім.

У муках все пробудження пройшло,
у нових думках, мовах стоголосо.
Як довго ми чекали всі його –
пробудження, мов марення святого...

Вона сьогодні місяць зустрічала

Вона була задумана, мов зорі.
Вона була вся темна, наче ніч.
Вона була свильована, мов хмари,
уся велична, наче небо уночі.

Вона була чарівна, наче зорі,
усіяна вся перлами до ніг,
мов хмари білі, сині й пурпурові.
Вона була одненька у ночі.

Вона щораз на небо споглядала,
там серпик, мов маятник вночі.
Вона одна сьогодні зустрічала
величний місяць при зорі.

*Прийшла моя пора
тебе зустріти, зоре*

Прийшла моя пора тебе
зустріти, зоре,
На синє небо глянути наверх,
я з'явиться у віщому спокої
твій відблиск, котрий не померк.

Мене ти кликала своєю
глибиною,
і серце моє миттю завмира,
я бачу, що уже з тобою
летить моя ізранена душа...

Ти чуєш, зоре! Віща моя доле!
Повіч мені усе моє життя,
скажи, чи радість враз, чи горе
несе мені твоя наснага золота...

Людина я

Людина я, і день такий як ніч,
усе їй дай: і сонце й ясні зорі.
Я хочу жити в щасті на Землі
і споглядати небо пурпурове.

Людина я, як й ви разом усі,
усе їй дай: і гори, ріки, море.
Я хочу вчитись і любити навесні,
і споглядати ясні зорі.

Людина я, і велич вся в мені,
усе упізнане сьогодні.
Я хочу виростити радість на Землі,
яка зійде, як колоски на полі...

Передрання

Жевріє обшир неба голубий,
вже зорі й тихі сутінки тікають.
Ураз молодик місяць постарів
на сонячних проміннях передрання.

Прояснюються хмари в вишині,
у сонячнім промінні стали
вмить багрянні,
великий віз кудись прогуркотів,
тікаючи у сутінки порання.

Усе тіка від променів ясних,
щезає ніч у величі лукавій,
ураз озвався жайворонка спів –
він перший передрання зустрічає...

Струмує сонце

Струмує сонце з витоків своїх,
мов стоголосий відгомін відлуння.
На рідну землю вже потоком йде
далеке позазоряне проміння...

Так хороше, так світло на душі,
встає земля у променях ласкавих,
розвиднюється небо голубе,
у сонячних проміннях сподівання...

Ніч сама

Безхмарне небо...
Зорі, мов світила,
усіяли все небо, –
їх катма...

Лиш віщо лічить їх
у небі безупинно
в їзді на чорних санях
ніч сама...

Розкрила всі мішки
із чорним димом,
враз затулила сонце
й небеса...

Вона чарує всі небесні сили,
затягує їх мороком пільми...
Все спить, лиш зорі в небі
чекають вже на промені ясні...

12. IV. 88 р.

Небо

Небо, осідлане сонцем, мов кінь,
що летить під зорею невпинно,
велике, бездонне, як та голубінь,
обняте вогнем та промінням...

Воно величаве, і горде, й німе,
хить хмарну ураз виміряє,
і місяць, і сонце і вдень, і вночі
на нього постійно чекають...

Небо, бездонне мовчанням своїм,
вимірює час і сумління,
безбарвне воно і барвисте у мить,
у кожну пору видіння...

Всі тайни невідомі в ньому досіль,
не знають їх сонце і зорі.
А небо безмовне, а небо мовчить,
чекаючи первістка свого...

14.IV.88 р.

Мов решето все небо уночі

Мов решето, велике небо уночі,
з якого перла віщі вилітають.
Летить воно, неначе у ві сні,
витушуючи зіроньки ясні...

Трясе, жорнує місяць зорі всі,
на ясне небо їх виводить,
він – трудівник в нічній імлі,
своїм серпанком ніч голубить...

14.IV.88 р.

Пізнання

Нема на світі гір високих та струнких.
Нема на світі рік глибоких і мілких.
Нема на світі океанів та морів,
щоб не осягнув і не пізнав їх чоловік.

Весь вічний він в пізнанні і труді...
Сягає він за обрії земні
в далекі зорі та галактики нові,
додаючи простори світові...

16.V.88 р.

Учора

Учора я ще в віщих зорях жив...
Та думав, що невідомий у небі,
летів у марево скажене
із вічних снів, надій та провидінь...

Учора я ще в зорянім купався,
по ньому плив, неначе чародій,
учора я ще хмарок не боявся,
і громів із дощами, і вітрів.

Учора, все було учора...
Сьогодні я ураз прозрів,
побачивши, що не холодні зорі,
а сонечко зігріє з нами їх...

10.V.88 р.

Віщим променем

Сонце віщим променем
палахкотить і раниць,
пестить ніжним кольором
і гаї й майдани...

І віщує спокоем,
день, мов гість, приходить,
і веселі промені
щедро землю поять...

16.V.88 р.

Зупинися, Пегасе

Зупинися на мить,
не лети у блакить,
злотокрилий Пегасе, умить...

Сонце тіло спалить,
крила зв'януть у мить,
як подумаю, серце болить.

Зупинись у ту мить,
коли серце щемить,
коли струджене крило болить.

Стрепенувшись в цю мить,
збережи в собі хить,
і осягнеш далеку блакить...

16.VI.88 р.

Зірки летять

Зірки летять, Оксаночко, зірки,
зірки летять у пурпурове небо,
мов пелюстки чар-квітів,
всі для тебе,
по небу вони нині розійшлись.

Зірки, Оксаночко... На синє небо,
неначе човник, місяць виплива,
він їх голубить всіх для тебе,
сузір'я, мов букет, тобі збира.

Зірки, Оксано, віща моя мріє,
посеред неба й ти одна моя ясна,
я йду до тебе в сні і у надії,
бо ти – моя єдина зірка золота...

16.VI.88 р.

Коли починається ніч

Коли починається ніч
і все навкруги затихає,
я сам у повітці стою,
на тебе, кохана, чекаю.

Мов місяць великий сповна,
в нічній тишині виглядаю,
у себе тихенько питаю...
Чи вийде зоря молодая?

16.VI.88 р.

Вийде місяць

Вже неминуче вийде місяць на поділ,
засвітить ріжками із отчого порогу,
стряхне нічну імлу і дрімоту,
немов уперше з'явиться у ньому.

Піде у світ широкий, невідомий,
мов піонер, що в космос вперше йде.
Полярна зірка золото-косою
в дорогу дальню його веде...

Ось він зійшов, і зовсім проясніло,
умить весь морок з неба відійшов,
на синім небі зорі появились,
й звільнили темне небо від оков...

17.VI.88 р.

Ідіте в небо

Ідіте в небо, я покажу зірки,
безкраї обрії, сузір'я золотії.
Ідіте в небо в гості до зорі,
я покажу вам промені яснії...

Ідіте в небо, наче журавлі
ключем у просторі, невпинно,
тоді побачите всі свої мрії й сни,
планети дальнії й сузір'я неодмінно.

Ідіте в небо, в сад зірок,
де вітер їх, мов яблуні, колише,
у чистім небі, посеред квіток
збуваються надії завше...

17.VI.88 р.

Зміст

Зоряна сонета	3
Ніч на космодромі.....	4
І знову.....	5
В безкрайній простір	5
Нічна сонета	6
Ми йдемо по грані зоряного неба.....	7
Два місяці.....	8
Новітня пора.....	8
Думка планети.....	9
В полоні зоряного сну	10
Будівники долі	11
І знову я один.....	12
Чому?.....	13
Літай, орле	14
На небі.....	15
Ще три дні	16
Зірки пливли	17
Пережите.....	18
На віно сонячного дня	18
На душі.....	19
Все потім.....	20
Віщі зорі.....	20
Осінь проплива.....	21
Серце любові	22
Звідки він?	23

У подумках з душею	24
Невже.....	25
Скажіте.....	25
Із неба до сонця.....	26
Гармонія природи.....	27
Ще вчора	28
Ще вчора бачив зорі я далекі	29
У синьому небі	30
В бездум'ї пробудження	31
Вона сьогодні місяць зустрічала.....	32
Прийшла моя пора тебе зустріти, зоре.....	33
Людина я	34
Передрання	34
Струмує сонце	35
Ніч сама.....	36
Небо	37
Мов решето все небо уночі	38
Пізнання	38
Учора	39
Віщим променем	40
Зупинися, Пегасе.....	40
Зірки летять	41
Коли починається ніч.....	42
Вийде місяць	43
Ідіте в небо.....	44

Літературно-художнє видання

І Д З Ь О
Віктор Святославович

Зоряні сонети
Поезії

Редактор: Галина КАПІНІС
Комп'ютерне верстання: Орест Юрчишин
Відповідальний за випуск: Олег ДУК

Підписано до друку 13.11.09.
Формат 60x84/32. Папір офсетний.
Друк офсетний. Ум. друк. арк. 1, 39
Зам. № 172/05-11

Видавництво “СПОЛОМ”
79008 Україна, м. Львів, вул. Краківська, 9
Тел./факс: (380-32) 297-55-47.
E-mail: spolom@mail.lviv.ua
Свідоцтво держреєстру:
серія ДК, № 2038 від 02.02.2005 р.

Друк ФОП Гуменецький М. В.
81630 Львівська обл., Миколаївський р-н,
с. Гонятичі, вул. Польова, 10
Свідоцтво держреєстру:
№ 083613 від 18.08.2008 р.

Ідзьо В. С.

І 29 Зоряні сонети: поезії. – Львів :
“СПОЛОМ”, 2010. – 48 с.

ISBN 978-966-665-347-8

*Поетична збірка написана у 1986-1988 роках.
У ній відображено світобачення молодого історика,
який написав вірші в епоху тоталітарної доби,
в якій він жив і намагався творити українську філософську поезію.*

Для широкого кола читачів.

ББК 84.4 (УКР 7)